

Durmuş Hocaoglu

Hangisi Hakkın ve Hakîkatin Sesi; Rahmânî Olan Hangisi, Şeytânî Olan Hangisi?

WebAnaliz., 20 Ağustos 2009, Perşembe
WebAnaliz Yazıları Sıra No: 8; 2009-08; Ağustos-01

Uzun zamandır okuyucularımdan ve dostlarımdan sitem dolu mektuplar alıyorum; *“Hani Yeniçağ’dan ayrıldıktan sonra web ortamında düzenli olarak yazacaktın”* diyor, ve devam ediyorlar: *“Üstelik, özür bile dileyip mükerreren söz verdiğin hâlde, niçin sözünü tutmadın?”*. En son Mete Aksoy yazdı, hem de uzunca bir mektupla.

Evet, haklılar, biliyorum: Vaadimi tut(a)madım.

Ama niçin?

İki sebebi var; birincisi de ikiye ayrılıyor.

Birincinin ilki şu ki, ders yüküm çok fazla, ders çeşitliliğim de öyle - hepsi de birbirinden farklı dersler - ve üstelik ben de derslerimi bu ülkenin standartlarına göre gereğinden fazla ciddiye alıyorum; derslerimi aksatmam, hattâ, fırsat bulduğumda ‘korsan ders’, ‘ek ders’ yaparım, iki saatlik dersleri çok kere dört saate çıkarırım; derslerim ağır ve yorucu olur; çocukların üstüne üstüne giderim; onlara sıklıkla *“ben dersimi ciddiye alıyorum, çünkü bu ülkeye borcum, milletime karşı mükellefiyetim, mesleğime saygım, sizlere sevgim var; onun için siz de ciddiye alın, yoksa canınız yanar; ayrıca, benden merhamet de beklemeyin, çünkü merhamet, Montesqieu’nün dediği gibi, tehlikeli birşeydir”* der ve ilk derste îkaz faslından olmak üzere, şu misâli veririm: Hani, Hazreti İsa’ya atfedilen bir hadîste, “bir zenginin cennete girmesi bir devenin iğne deliğinden geçmesinden bile daha zordur” denir ya, işte benim derslerim dahi böyledir, hattâ daha bile fazla, çünkü benim devam Orta-Doğu havâlisinin develeri gibi tek hörgüçlü değil, çift hörgüçlü, heyûlânî bir Orta-Asya Türk devesi ve elimdeki iğnenin deliği de daha küçük üstelik, enjeksiyon iğnesi gibi; *“ben talebemin etini kemiğinden sıyrırım”* derim, çünkü böyle bir üniversiteden mezun oldum. Dediğimi de yaparım hani; yoklamayı muntazam alır, imzaları kontrol ederim, derse girmeyenlere, sahte imzalara – anlayabildiğim kadarıyla - göz yummam, devamsızlıktan bırakırım; ayrıca ödev veririm, sınıfın durumuna göre iki vize yaparım; ders notları hazırlarım ki hem de nasıl, insana ürperti verir; sürekli ek makaleler ve/ya ilgili muhtelif kitaplardan bölümler veririm; imtihan sorularım ağırdır; imtihanlarımı – hem fizik hem felsefe derslerinde - hemen dâimâ açık

kitap yaparım, herşey serbest, hattâ laptop bile getirip kablosuz modemle internetten bilgi çekmek dahi; ama işi tâ başında ciddiye almayanlar sıralarının üstündeki bilgi materyallerinin arasında boğulur, ilk dakikalarda sayfaları karıştırıp durur ve sonra da boş kâğıt verir çıkarlar; imtihan kâğıtlarını dikkatle okurum, hatâ bağışlamam, “Descartes”ı “Dekart”, “Newton”ı “Nevton” yazandan, vektörlerin üzerine ok koymayandan, fizik birimlerini belirtmeyenden derhal not kırarım. Çocuklara – yâni evlâtlarıma - şunu söylerim: “*Odamın kapısı açık, çay içmek için gelin, sohbet etmek için gelin, ama bilhassa soru sormak ve/ya ek bilgi kaynağı istemek için gelin, ama kat’iyen, ‘imtihanda nereden nereye sorumluyuz’, yâhut ‘ne gibi sorular sorarsınız’ şeklinde saçmalıklar veya ‘...hocam ben onbir çocuklu bir âilenin...’ diye başlayan merhamet nutuklarıyla not almak için gelmeyin*”... vesâire, vesâire. Hemen hemen bütün ders notlarım dijitaldir ve hepsini de, uzun uzun açıklayıcı mektuplar yazarak, hem grup adreslerine ve hem de şahsî adreslerine postalıyorum. Hele yüksek lisans, doktora dersleri; talebenin pestilini çıkarırım. Çünkü ben talebeyi “talebe” – *estudiant* -, yâni “bilgiyi talep eden kişi” olarak telâkkî ederim, “öğren(i)ci” – *learner* - değil; yüksek lisans ve doktora talebelerim ise benim indimde “pupil” – yâni *şâkird* - veya “disciple”dir, – yâni *tilmîz* - asla “öğren(i)ci” değil; çünkü “öğren(i)ci”, çok cıvık, ciddiyetsiz bir kavram bozuntusudur.

Onun içindir ki benim derslerim talebemin kâbûsudur ve tabîî benim de. Zîra, bütün bunlar onlar kadar, ve belki daha da fazla, beni de yoruyor; yoruyor ki hem de nasıl. Bütün gece çalışıp hiç uyumadan – “sıfır uyku” ile - derse gittiğim ve sabahtan akşama kadar kesintisiz ders yaptığım çokça vâkî’dir.

İmdi; birincinin ikincisi de şu ki, safra kesesi, sekiz ay aradan sonra beni sıkıştırmağa başladı, zaman zaman kıvrandırıyor. Ama bence bu biyolojik değil, psikolojik, bana göre – aşağıda anlayacaksınız illetini.

**

Fakat asıl sebep(ler) bu(nlar) değil: Artık bu gibi yazılar yazmayı – daha başka birçok şeyle birlikte - anlamsız bulmağa başladım; ne zaman elim yazmağa gitse, içimden bir ses – *rahmânî* mi, *şeytânî* mi, tam kestiremiyorum - “*yazdın da ne oldu*” diyor ve devam ediyor:

Uğraşma bunlarla, vaktini zâyi’ etmeğe değmez; sen çözüme sürecine, ‘hâleti nez’e girmiş’ bir kitleye hitap ediyorsun, ama bu, ölümün gölgesi yüzüne düşmüş, yüzünü bu dünyadan öteye çevirmiş can cekişen bir insana hitap etmek, veya bir duvarla konuşmak yâhut bir kör kuyuya seslenmek gibi bir şey; feryâd ü fîgan içinde “*Ey Türkler! Bu topraklarda boğuluyorsunuz*” kabîlinden şeyler yazıp durma; seni dinleyen de yok, anlayan da. Gazete yazılarını akademik makale gibi yazdın da ne oldu? Yazı yazdığın gazete bile artık sana tahammül edemedi. “**Kozmopolitanizm**” üzerine ardı ardına yazılar yazdın, PKK’nın yirmibeş yıldır bastırılmayan isyanına ve diz çöküp masaya oturma hazırlıkları yapıyor olmasına rağmen, hâlâ “irticâ”yı bir numaralı tehdit konsepti kabûl eden, kız talebelerin başörtüleriyle fakülte kampüslerine bile girmesi durumunda darbe ihtarı vermekten çekinmeyen asker zihniyetinin, insanları, dinleri ile devletleri arasında tercih yapmağa zorladığını ve bu zorlamadan *vatansevmezliğin felsefesi*

ve içtimâî-siyâsî sonucu demek olan kozmopolitanizmin - adıyla sanıyla **“Müslüman Kozmopolitanizmi”**- doğacağını ve onun da ölümcül sonuçlar yaratacağını, zîra kozmopolitanların intikamlarının nasıl da korkunç olduğunu yazdın durdun da ne oldu? Kim seni dinledi? Ya Avrupa Birliği için yazdıkların? Neye yaradı, söyler misin? Sen onlara, **“Ey Türkler! Sâdece şunu bilmen dahi AB üyeliğine kategorik olarak hayır demen için fazlasıyla kâfidir...”** diye başlayan kaç yazı yazdın; ne oldu Allah aşkına? Yüzüne kim baktı?

Artık kabûl et, Hocaoglu: Senin bütün te’sirin, kara kışın tam ortasında Ağrı gibi bir dağın başında soba kurarak gökyüzünü ısıtmaktan başka nedir?

Artık aklını başına topla; heder etme kendini, bu gibi hususlarda okuyup yazacağını diye geceni gündüzünü birbirine katıp karıştırma, mahallenin gece bekçiliğini yapma, **“geniş adam”** ol; herşeyi oluruna bırak, yat, uyu, bilhassa ‘gece uykusu’ uyu, bedenine iltifat et - senin üzerinde hakkı var çünkü -; kendi nefsenden ve kendi âilenden mâadâ hiç kimseye saygı gösterme, çünkü hakketmiyorlar; sâdece kendi nefesine ve sâdece kendi âilene hizmet et; kendine zulmediyorsun, etme; âilene zulmediyorsun, etme; evde olduğun zaman kütüphanenin ve çalışma mekânının olduğu öteki daireye kapanıyorsun, şunca yıllık hayat arkadaşın bir dul kadın gibi tek başına kalıyor; âilene iltifat et, bilhassa onlara daha fazla zaman ayır; al hanımını yanına seyâhate çık, sinemaya git, film seyret, televizyon seyret, çay bahçesine git çay iç, roman oku, çizgi roman oku, akademik çalışmalarına daha fazla ağırlık ver, ne yaparsan yap ama artık **bundan böyle Türkler ile daha fazla meşgul olma, hattâ hiç olma**; bırak kendi hâllerine; zâten onlar hâllerinden memnun, senden birşeyler isteyen mi var?

Türkler ile ilgilenme; onların derdi ile kendini harâbedip bitirme; gerim-gerim germe. Beş yıl evvel yetmiş kilo idin, üzüle üzüle diyabetik oldun, bir darbeye elliiki kiloya indin, daha çıkamıyorsun, orta yerde iskelet gibi dolaşıyorsun.

Hem sonra unutma, sen değil misin **“millî kimliklerimiz tercihi değildir; Kierkegaard’ın, kartalların yavrularını yalçın kayalıklardan boşluğa fırlatması gibi tanrı(lar) da bizi Arz’a fırlatıp atar demesi gibi, biz de Arz’a böyle gönderiliriz ve bir de gözlerimizi açıp bakarız ki, ben Türk doğmuşum bir başkası Kürt, bir başkası başka birşey”** diyen; o hâlde ne diye kendi-kendini yiyip yiyip bitiriyorsun? Pekâlâ başka bir insan topluluğun bir üyesi olabileceken hiç de tercih ederek bir üyesi olmadığın Türklere birşeyler olacak diye kendini perîşân etme; sana ne,be adam! Hem sonra Türkler senin düşündüğün kadar değerli mi? Hiç de sanmıyorum; bu dünyaya gelmiş, gitmiş, Arz tarafından yutulmuş binlerce kavimden birisi. Belki şimdi, sayısız kavmi yutmuş olan Anadolu topraklarında kaybolup gitme sırası onlara geldi; geldiye geldi, ne yapalım yâni. Ayrıca, hiçbir kavim bir başkasına birşey yap(a)maz, herkes kendisine yapar her ne yaparsa, her millet kendi âkıbetini kendisi hazırlar, her nasıl bir âkıbet ise. Sonra sen değil miydin, defaatle söyleyip duran, **“milletler yükseldiği yerden düşer”** diye; işte şimdi de Türkler, tarihlerinin zirvesine çıktıkları bu topraklarda düşüyor diye sen neden karalar bağılıyorsun?

Dahasını da söyleyeyim: Göz yaşı döktüğün Türkler sâhiden millet mi? İyi düşün! Bence değil; **hükümranlığını bir başkasıyla paylaşmaya rızâ gösteren bir insan topluluğuna nasıl millet diyebilirsin?** Olacak iş değil.

Aslında senin hastalığın **milliyetçilik** ve **vatanseverlik**; sus be adam, itiraz etme! Milliyetçilik bir hastalıktır, Herkül Millas haklı! Koskoca Ziya Gökalp bile milliyetçiliğin bir mikrop olduğunu söylüyor, sen ondan iyi mi bileceksin? Sen bu hastalığı nereden kaptın, nasıl bir zehir bu böyle!

Ya vatanseverlik! Vatan dediğin nedir ki, bu kelime ‘tavattun’dan gelir ve doğulan yer demektir, hepsi bu kadar; abartmanın ne anlamı var? Bu noktada da Emma Goldman haklı: **Vatanseverlik, hürriyete yönelik bir tehdittir**; öyledir de gerçekten; çünkü kabz ediyor seni, sen sen olamıyorsun bir türlü. Sonra vatan hiç de öyle senin anlattığın gibi değil; hattâ hiç bile değil; vatan, kuvvete râmolan vefâsız bir kadına benzer, o – sakın majiskül (“O”) yazma, miniskül (“o”) yeter -, kim kendisini ele geçirirse ona hizmet eder, sana verdiği nîmetlerin aynısını ona da takdîm eder; buna binâen, Türkler vatanlarını kaybederse bu topraklar onların arkasından ağlayacak mı sanıyorsun? Hiç de değil! Türkler gider, gelir bir başkası, seni unuttur, onlarla sarmaş dolaş olur; bu kadar!

Hani bir tarihte bir toplantıda bir hanım profesör “dünyanın bütün toprakları bir damla göz yaşına değmez” dediğinde bütün sınırların boşalmıştı da lüzumsuz şeyler söyleyip durmuşun; yanlış mı?

Hem sonra derslerle, talebeyle kendini niçin bu kadar helâk ediyorsun? Yukarıda yazdıklarını okudum; onlar ne saçmalıklar öyle! Taleben senden bilgi mi istiyor not mu? **“Cehâlet fazîlettir”** diyen bir cemiyette yaşadığını nasıl olur da anlamamakta ısrar edersin? Sen talebene uzun uzun nutuklarla kopya çekmenin ahlâksızlık olduğunu, hâlbuki Türk gençlerinin hiç de böyle tavsîf edilemeyeceğini anlattıktan sonra, bu sebeple, bundan böyle imtihanlarda başlarına gözcü koymayacağını, çünkü onların vicdanlarına noksansız inandığını, güvendiğini söyledin ve dediğin yaptın da ne oldu? Unuttun mu? Hepsi kopya çekti, üstelik bir de arkandan alay ettiler. Bak, bu sene **“iyi hoca”** ol; ek ders filân yapma, göze de batma, kenar gez, orta bulun; ara-sıra çocuklara telefon et, “yârın mühim bir işim var, derse gelemeyeceğim” de, sevindir garipleri, sen de yat zıbar, uykunu al. İmtihanları sıkı yapma, vize ve finali birlikte yap, imtihandan önce on adet soru dağıt, bunların üçünü soracağım de, kâğıtlarını da ciddiye alma; çay içerken veya televizyon seyredirken göz ucuyla bak, kimseyi sınıfta bırakma, çocukların ekmeği ile de oynama; tamam mı!

Burası Türkiye arslanım, Türkiye; yâni öyle büyük dâvâları olmayan, elitlerinin dahi sıradan olduğu, çözülmeye başlamış insanların memleketi.

Sonra bir de tuhaf şeyler yapıyorsun: Bugünkü Türkçe bir medeniyet dili değildir diyorsun ve artık kimsenin kullanmadığı kelimeler ile yazmakta ısrar ediyorsun; peki be adam, sana ne! Türkçe medeniyet dili olmaktan çıkıyor da Türkler bundan rahatsız mı oluyor sanki?

Fesubhanallah! Sen hiç mi akıllanmayacaksın be adam!

Ayrıca, hepsinden mühimi şu: Hiç aklına geliyor mu, bu dünyada kaç yılın kaldı diye? Ölüm meleği kanatlarını senin üstüne örtüp de “vakit tamam Durmuş Beğ, gidiyoruz” dediğinin akabinde “geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan büyük

kapıdan” geçince bu dünyaya âit olan herşey gibi vatan, millet ve benzeri ne varsa hepsi lâhzada hâfizandan silinip gidecek ilelebed.

Öyleyse değer mi?

Hiçbir şekilde değmez.

*
**

Evet, haksız değil hani, içimdeki melek mi şeytan mı olduğunu hâlâ tam kestiremediğim ses. Umûma hitap eden yazılar yazmayı kestim, asıl işime, akademik çalışmalarına daha fazla zaman ayırdım, durmadan okuyorum, notlar alıyorum ve yazıyorum; başlayıp yarıda bıraktığım felsefe kitabını – daha doğrusu, *kitaplarımı* – yeniden ele aldım, makale(ler) hazırlıyorum ve ilââhir... Zâten işim bu; hayatımda en sevdiğim işim, bu dünyaya müteaddid kereler gelsem her defasında da aynısını yapmak istediğim – ama bu ülkede ve bu insanlar arasında değil, çünkü tadına fazlasıyla doydum – işim bu; benim işim insanları irşad etmek değil, esâsen böyle bir kaabiliyetim olmadığı gibi buna ihtiyaç da yok; lüzumsuz işgüzarlık yâni. Ben **“Türkler Vatanlarına Sâhip Çıkamıyor!”** diye yazdım [*Yeniçağ.*, 19.01.2009, Pazartesi]; ama demek ki öyle birşey yok, demek ki boşuna kuruntu yapıyorum, hem öyle bile olsa sana ne Hocaoğlu? O hâlde herşeyi bırak kendi hâline ve sen kendinle ilgilen. Nasıl olsa, Tarih kendi yolunda ilerleyecek, nasıl olsa, mukadder olan tahakkuk edecek, nasıl olsa, olacak olan her ne ise olacaktır; öyle ise, “ne olacak bu memleketin hâli” diye kendini üzmenin mânâsı yok, bu senin üstüne vazîfe değil, ne olacaksa olur.

*
**

Güzel; güzel ve rahatlatıcı, ama derinlerde bir yerden gelen boğuk bir ses de işitiyorum, şöyle diyor galiba, anladığım kadarıyla:

Ben senin içindeki ‘sen’im, senin vicdânınım, boğmağa çalıştığın vicdânın; hani o, derslerde anlattığın, Allah’ın, her kuluna, doğuştan verdiği, doğru ile yanlış ayırdeden, mıknatısın dâimâ magnetik kuzeyi göstermesi gibi sana hep hakkı ve hakîkati gösteren vicdânın. Öteki ses İblis’den geliyor, O’nu değil beni dinle, dinle ki bak ne diyorum: Hani, **“burası benim evim”**, diyordun, hani **“ve bu da demek oluyor ki burada olup biten herşey beni mutlaka alâkadar eder”** diyordun, işte o ses de benimdi, boğmağa çalıştığın vicdânının yâni. Peki, ne oldu şimdi böyle? Sen aslında savaş alanını terk ediyorsun, düpedüz kaçırıyorsun ve bu da kaçışını meşrûlaştırmağa çalışmaktan başkası değil!

Kaçma, geriye dön ve dövüş, evini terketme; ellerinle dövüş, kaleminle dövüş, eline ne geçerse onunla dövüş, tek nefer kalsan da dövüş, kaçma.

*
**

Böyle diyor bu boğuk ses.

Ama hangisi hakkın ve hakîkatin sesi, *rahmânî* olan hangisi, *şeytânî* olan hangisi, hâlâ kestiremiyorum; hâlâ mütereddîdim, hâlâ kararsızım.

Dövüşsem mi yoksa? Ama ne olacak ki; etim ne budum ne?

*

**

Ancak, tam bu arada – bir hafta önceki Pazartesi - bir bildiri ulaştı elime; kadîm dostum, Türkiye Kamu-Sen İstanbul İl Başkanı Hanefi Bostan'ın imzâsını taşıyan “**Başbakan ve Hükûmet Türkiye’yi Nereye Götürüyor?**” başlıklı bu bildiri çok dikkatimi çekti, hangi sese biat edecektim edeyim, ama bu bildiri okuyucularıyla paylaşmadan edemeyeceğim. Bu arada, beni rahatsız eden şu boşuk sesden de hiç olmazsa bir müddet halâs olayım bâri.

*

**

Evet; en iyisi öyle yapayım ve hemen yârın, sayfamı, sansürsüz olarak, hatâsıyla-sevâbıyla, yayınlamak için iznini aldığım bu bildiriye neşretmek üzere, Hanefi Bostan’a terkedeyim; bu arada bana da biraz daha düşünme fırsatı doğar.

